

Isten veled Bandi bácsi

Talán nem a legszerencsésebb szóhasználat egy könnyek közt fogalmazódó nekrológot azzal kezdeni, hogy az elhunyt a végsőig egy rendkívül szerencsés ember volt.

Ám vállalom az esetleges rosszalást, a kritikát, mert tudom, hogy Csapó Bandi, mint szerkesztőtárs, mint atyai jóbarát, mint az álnok mellébeszélés elleni örökös harcos, helyeselve bólogatna, tudván, hogy a szerencsés élet alatt nemcsak a százhoz közelítő életkort, a keveseknek megadatott egészséget, boldog családi életet értem, hanem mindazt, aminek önmaga volt a kovácsa.

A kitartás, az önfeláldozás, az elkötelezettség, elhivatottság, az eltántorithatatlan haza- és magyarságszeretet. Mindez bámulatos tehetséggel, józansággal, látnoki képességgel párosult.

Kisebb-nagyobb mértékben ez másokban is megtalálható, ám milliányi honfitársunk közül talán ő volt az egyetlen, aki tudását, "szerencséjét" kizárólag a köz javára kamatoztatta, szerető óvását minden magyarra kiterjesztette.

Jellemzően, halála előtt pár nappal, dr. Mikola Istvánnal az emigráció, a diaszpóra igényéről küldött üzenetet a hazai kormányoknak.

Halála előtt pár nappal, mintegy búcsúzóul azt mondta a telefonba, hogy megannyi kitüntetés és elismerés mellett arra a legbüszkébb, hogy lapunk, közösen megálmodott, sokszor mostoha körülmények között előállított újságunk, helyi népszerűsége mellett Magyarországon is számottevő tényező lett vezető politikusok, a magyarságért aggódó közéleti személyek körében. Tekintélyt parancsoló lap volt a Magyar Élet, mert Csapó Bandi tekintélyt, odafigyelést és megbecsülést érdemlő személy volt, és marad mindaddig, míg cikkei, könyvei fellelhetők lesznek a hazai könyvtárakban.

Bandi bácsitól nem függetlenül, sőt neki köszönhetően szerény személyem is szerencsésnek mondható. Természetesen nem életkort, bölcsességet tisztánlátást értek szerencsém alatt. Szeretném hinni, hogy a sors kegye talán megérdemelten bizott engem Bandi bácsi szerető gondoskodása alá, lettem mentoráltja, tantítványa, jóformán fogadott fia, munkatársa és harcostársa. Nem árnyékában, hanem

mellette jutott nekem is sikereiből és elismeréseiből néhány melegítő fénysugár reám is vonatkoztatónak.

Csapó Bandiból, legalábbis az emigrációban csak egy volt, elődje biztos nem, utódját nehéz elképzelni.

Kettőnk kapcsolata is egyedülálló. Párját ritkító, hogy egy szerkesztőségben soha nem hangzon el egy hangosabb, ingerültebb szó, hogy ne legyen a korkülöntség mellett nézetkülönbség. Ne legyen makacs elvi vita.

Nem volt, illetve talán egyszer, akkor is egy kicsit durvább vicc miatt a NaNe rovatban. Feltételezem, hogy valamely konzervatív olvasó reklamálhatott, és Bandi bácsi kötelességének érzte, hogy meggondoltabb vicc-válogatásra ösztönözzön.

Ugyanakkor, aki ismerte, megtapasztalhatta, hogy csodálatos humorérzéke volt, mestere volt a szójátékoknak, és uram bocsá, a pajzán kétértelmű viccelődés sem állt távol tőle.

Az is szerencse, vagy ha nem, akkor a sors kegye, hogy a nyomtatott Magyar Élet halála csak kevéssel előzte meg főszerkesztőnk, mindnyájunk szeretett Bandi bácsijának halálát.

Nyugodj békében, nyugodj abban a tudatban, hogy munkásságod nem volt hiábavaló.

Márffy Attila